

SPIONUL KME

Ca să inducă pe toată lumea în eroare, spionul din această poveste nu-și spunea niciodată adevăratul nume. Își comanda mereu ochelari, purta costume pestrițe și inventa tot felul de dispozitive de urmărit străinii. Se prezenta cu jumătate de gură, Kme, după care schimba repede vorba. Locuia pe malul lacului Matalaia, în cel mai obișnuit copac. Pe scoarță își desenase o intrare pe care, desigur, n-o folosea niciodată. Ca să pătrundă în odaia care, credea el, era moștenită de la un strămoș explorator, trebuia să sară pe trei bețe ce păreau căzute din întâmplare acolo. Și nu sărea oricum, ci cu multă grijă, căci numai ultimul avea să alunece într-o parte. Se lăsa să zboare apoi pe-un fel de tiroliană care-l ducea-n camera plină de lucruri aparent nefolositoare. Depozitase-n ea obiective de aparat foto, oglinzi care deformau, un papion străvechi făcut din sârme și, pe un umerăș, un minunat costum de detectiv. Pe acesta din urmă îl purta numai când pleca în misiune. Iar rostul lui, acolo, pe malul lacului Matalaia, chiar dacă nu-l bănuia nimeni, era cu adevărat important. Cine să salveze lumea – aceasta, mică, de pe singura parte a iazului pe care Kme o cunoștea –, dacă nu un spion? Cine să se pună împotriva Gigantei care, după cum îi spusese în vis strămoșul explorator, avea să cadă cândva din cer ca să sfărâme-ntre fălcile-i uriașe tot ce-i va sta în cale, dacă nu el, Kme?

Poate libelulele să fi fost de vină pentru tot răul. Adică fiarele acelea înaripate care apăreau din senin și, după ce-și scânteiau sulitele-n soare, începeau să fotografieze locul. Cine le angajase? Cui aveau să predea mai târziu informațiile? Oare cum făcuseră rost de motorașele acelea care le ajutau să prindă o atât de mare viteză? Toate întrebările acestea și multe altele pocneau ca popcornul în

capul lui Kme. Te pomenești că ele erau trimișii... Gigantei?! Dar ce era totuși... Giganta? Uneori i se părea că-și aduce aminte de ea, cu mare claritate, și totuși gândul se ștergea ca aburul de pe-un geam.

Kme, cu mintea lui de detectiv, nu se mulțumea cu ceea ce vedea, fiind convins că adevăratele răspunsuri nu se pot obține decât după o investigație serioasă. De când își făcuse post de observație, începuse să strângă informații, ca un spion care se respectă. Cum nu se putea lăuda cu o memorie bună, deși mai demult, în viața de dinainte de-a deveni spion, mai mult ca sigur se descurcase acceptabil, avea mereu la îndemână carnetul din care rupea foițe ca să scrie pe ele tot ce i se părea că are o anumită semnificație. Deja ascundea destule astfel de „pastile de memorie“ în numeroasele sertare secrete ale locuinței. Ca să nu uite unde le-a pus, a mai făcut o listă pe care-a lipit-o la îndemână, sub birou, căci acolo meșterea el tot felul de mecanisme ciudate. De pildă, nimeni n-ar fi putut bănuși la ce era bună o ceșcuță întoarsă, lipită de-un carton, din care plecau un clopoțel și niște roțițe dințate.

Acum însă, că s-a plictisit până și el de introducerea asta cam lungă, deschise la întâmplare un sertar. Scoase foaia cea mai de jos și porni să silabisească literele care, din cauza mucegaiului și-a umezelii, păliseră aproape de tot.

„Azi, copiii de la școală au strigat: *Amețit ca un câțel / Uite-l, tare-i urâțel! / Face fețe fel de fel, / Ascundeți-vă de el!*“ Apoi, mai jos, scrisese următoarea însemnare: „Am ajuns prostul de care râd toți. Unde să mă ascund? Vreau să dispar, să mă fac minuscul dacă se poate, oricum să nu mă mai găsească nimeni niciodată.“ În mijlocul paginii, o urmă de lacrimă ștersese cuvintele.

Imediat după povestea asta, dacă-și amintea el bine, se apucase de karate. „De ce ești atât de agresiv?!“ îl întrebase Sara, colega de antrenament. „Sportul ăsta e pentru apărare, nu pentru atac.“ N-o mai lovise după aceea cu năduf, ci, de parcă ar fi fost actor, doar își mima furia. Avea șapte ani pe atunci, era sigur de asta. Ce limpede vedea spalierele din sala de sport! Și calul cu mânere și saltelele pe care trebuia să cadă când exersau schemele mai complicate. Oare ce vârstă avea acum? Nu putea răspunde la întrebarea asta, era prea greu. Își vedea trecutul ca pe-o pânză în care doar pe-alo-curii se aflau niște spărturi. Acelea erau limpezi, străluceau, dar ce folos? Azi nu mai ataca pe orișicine, își păstra forțele, că doar într-o bună zi avea s-o înfrunte tocmai pe Giganta. Era convins de asta, vai cât de mult își dorea să rezolve enigma! Era incredințat că până la urmă se va întâmpla asta. Dar, până atunci, mai bine se uita pe foia următoare?... Aha!

„Dispari!!!! Hai, valea, îngrămăditule! Oprește-te o dată din șters tabla, e tema la mate pe ea! A fost pauza mare, hello! Dacă ai stat ca un ciudat în clasă și ai transcris deja problemele nu înseamnă că și noi am apucat să facem asta. De ce nu te muți odată în altă școală?! Of, ne-am săturat!“ În colțul paginii, Kme notase: „Nici Sara n-a fost de partea mea. Doamne, vreau să devin invizibil, să nu mai vin niciodată-n locul ăsta, să fiu mai mic decât catalogul și decât ochelarii profei. Nu mai suport!“

Kme suspină de parcă toate astea se petrecuseră ieri. Ce-și mai aducea cu greu aminte e că se-nroșise ca un rac și, ca să nu-l lovească pe Radu, individul care-i amăra fiecare zi și care-i urlase cele de mai sus, sprintă către ușă fără să țină seama de băncile care-i

opreau înaintarea. Pe una o răsturnă, dar pe cea de-a doua o lovi tare cu genunchiul. Durerea-l paraliză și-și pierdu cunoștința. Se trezi după câteva minute, cu un prosop înghețat pe frunte. Apoi a fost luat pe sus: dacă avea o fractură? Trebuia să meargă repede la spital. Au sunat-o pe tanti Iulia, doamna la care locuia.

Dar astea erau lucruri din viața cealaltă, despre care nu-și amintea mai nimic. Dacă și-ar fi recuperat complet memoria, atunci poate-ar fi înțeles și ce era cu Giganta. Deocamdată trebuia să fie atent la toate indiciile. Luă încă o foaie, evident mototolită cândva.

„Că-i deștept, doar el o crede / N-are minte și se vede / Tocilar cu mintea smoolă / Proștii n-au voie în școală.“ Pe-asta de unde-o mai auzise?! Of! Ce bine-ar fi fost să fi uitat complet de ea. Numai că ora aceea în care li se ceruse să facă ghicitori îi rămăsese-n cap ca un cui. El avea note mari, nu-și dorea nimic mai mult decât să bucure pe... Oare pe cine să bucure? Uite, așa, din senin, apărea enigma, iar el se amăra tare că nu poate da un răspuns.

Scrisese o ghicitoare foarte simpatică, doar nu degeaba dovedea de pe-atunci aptitudini de spion, și chiar fusese lăudat pentru ea. Dar apoi a fost citită oroarea aia, tot de către Radu, nu pricepea ce-i făcuse, ce-avea cu el, de ce, Doamne, nu-l lăsa în pace? Să fi fost vorba despre Sara, cu care se înțelegea cel mai bine încă din prima zi de școală? Sau despre faptul că el venea singur cu autobuzul, chiar dacă era numai în clasa a treia? Sau despre hainele lui de care râdeau mereu? Ce-aveau cu el? Normal că toți au izbucnit în hohote când s-a dat răspunsul, căci *el* era în chestiune. „Nu mai pot trăi așa. Nicio zi! Trebuie să mă fac nevăzut, să mă vâr într-o

văgăună. Sau să deschid o fereastră și să plec cât mai departe, precum George, pe spinarea unei comete!”

Dacă se întâmplase așa sau altfel n-ar fi putut răspunde. Cert e că totul se schimbase brusc și aparent definitiv. Acum el se afla acolo, pe malul lacului Matalaia, unde devenise cel mai redutabil spion. Avea să se lupte cândva și cu Giganta, nu se îndoia de asta, doar să fie atent să nu-i scape. Intuiția îi spunea că nu mai era mult până la apariție. Când ajungea în punctul acesta, inima începea să-i bată necontrolat. Și-atunci el va rezolva, în fine, marea enigmă. Și poate va reuși să găsească drumul... îndărăt. Deși nu-și dorea neapărat asta, dacă se gândea bine nici măcar nu voia să dezlege enigma cu pricina. Oricum nu-l aștepta nimeni, colegii săi nu-i duceau lipsa, iar tanti Iulia mai mult ca sigur răsufla ușurată că scăpase de povară. Îl creștea de la cinci ani, dacă-și aducea bine aminte. E drept că se purta frumos, nu-l certa, numai că nu apucau să vorbească niciodată. Tanti Iulia trecuse de cincizeci de ani, dar tot muncea până seara târziu la magazinul din colț. Iar el, copilul care încă nu se preschimbase în Kme, trebuia să se culce înainte de sosirea ei.

Și cum se gândea Kme la toate astea, simțurile de spion îi intrară în alertă. O dâră ciudată de lumină schimbă brusc peisajul. Ceva se mișca încet de-a lungul malului, printre ierburi... Adică se furișă, trase concluzia Kme.

— Aha! Se apropie un intrus! Vreun terorist poate! Vreun migrant care vrea să ia-n stăpânire lacul. Vreun turist care va da iama-n toată rezerva de mâncare. Trebuie să-l opresc imediat.

Se dezlipi de mica crăpătură în care-și potrivise luneta și fugi în dulapul de arme. Când ridică deasupra capului *înspăimântătoarele scobitori*, niște sulite la care cioplise două zile, un uruit îi ajunse la urechi. Dușmanul trebuia să fie tare fioros dacă scotea sunete care-ți zbârleau părul pe ceafă.

Nu mai stătu pe gânduri și se apucă să lovească scobitorile între ele. Erau arma lui preferată, ieșise mereu învingător cu ea. Toți cei care-o simțiseră pe pielea lor se făcuseră nevăzuți. Furnicile roșii, înnebunite, abandonaseră imediat drumul pe care aveau de gând să o ia, exact pe lângă locuința sa. Iar gușterul acela surd de ambele urechi, care-și teroriza vecinii cu muzica dată prea tare, dăduse bir cu fugiții imediat ce-i proptise scobitoarea în piept. Pentru Kme era un mister că, de când devenise spion în Matalaia, înțelegea limba fiecărei viețuitoare.

Scutură scobitorile fioros, de mai multe ori, dar degeaba, ceva nu se potrivea. Intrusul, de parcă nu i-ar fi părut de nimic, făcea un zgomot infernal. Prin lunetă văzu clar un cerc pârlind pământul, de parcă-n locul acela tocmai ar fi aterizat o navă spațială. Un tub de lumină portocalie se mișca-n toate părțile.

Din el, înțelese pe dată Kme, căci mintea începu să-i strălucească în sfârșit, avea să se ivească... Giganta. Simțea că în curând va găsi rezolvarea ecuației, necunoscuta i se va preciza brusc. Totuși, preț de-o clipă, se gândi că nu era pregătit de întâlnire. Îi plăceau casa lui din copac, hainele de spion, gușterul surd și furnicile călătoare. În ruptul capului n-ar fi vrut să renunțe la numeroasele mecanisme la care migălise-n ultimele luni din zori până noaptea târziu. Pe unele

le înghesuisse-n valijoara sa de spion, dar altele încă așteptau să fie ordonate-n buzunarele de interior.

Lângă lacul Matalaia era liniște mereu, doar libelulele-i dădeau fiori. Aveau niște fălci teribile, noroc că pe el, spion de

meserie, nu-l descopereau niciodată. „Dar dacă nu era... Giganta?!“ intră deodată în panică. Poate imaginația îi juca o festă. Se repezi, prin urmare, la ochelarii de transport. Avantajul lor era că înainte să apese butonul de viteză, măreau ținta, făcând-o

să se limpezească de parcă ar fi fost chiar lângă tine. Fixă bine curelușa și potrivești distanța cu mâini tremurătoare. Oare nu făcuse la fel și atunci când se pomenise lângă lac, total confuz și nu mai înalt decât o riglă?

N-avea acum timp să răspundă la asta, oricum partea aceea de memorie era ștearsă. Reglă claritatea și apăsă butonul de zoom. Lumina portocalie aproape-i gădila fața. Zgomotele neclare de până atunci se așezară cumva logic. Își lipi ceasul de ochelari și, cu funcția lui de interpretare, Kme, după cine știe câtă vreme, începu să audă. Însă ce auzea?! Doamne, dar era oare imposibil? Să fie glasul lui tanti Iulia? Ce era nebunia asta?

— Of! Bietul meu băiat! se tânguia vocea îngroșată a femeii. Unde-ai dispărut, unde?

O durere bruscă de cap îl ameți pe Kme. Amintiri noi se umflau ca baloanele. Camera lui de băiat se ivi brusc în fața ochilor, ba și-un colț din caietul de matematică, deschis la o problemă cu perimetrul dreptunghiului. Mirosea a ceai de mușețel dinspre bucătărie, căci era sâmbătă seara și tanti Iulia avea liber. Televizorul mergea în camera cealaltă, se transmitea patinaj artistic. Tocmai terminase niște calcule complicate. Apoi, cu mare grijă, potrivește lumina veiozei. Îi înlocuise becul cu unul mai puternic, exact cum scria în schemă... Ce schemă?! Și brusc își aminti de coala îngălbenită, cu scris mic, pe care-o găsisese după placajul dulapului moștenit de la profesorul Enescu care, când tanti Iulia era mai tânără, locuise acolo.

— Un domn! zicea tanti Iulia când venea vorba despre el. Nu deranja niciodată. Pleca dimineața și se întorcea seara. Singurul